

PARAULA I VIDA

«Enviats a reconciliar». Dia del Seminari

Sota la protecció de Sant Josep, el custodi de Jesús i de Maria, i a prop de la seva festa, celebrem el Dia del Seminari. És una ocasió encertada perquè la Diòcesi conegui i encomani els sis joves que s'estan preparant per a accedir al ministeri ordenat, així com els seus formadors i professors, i tot el que significa i va realitzant aquesta institució tan estimada del Bisbe, que té cura de la formació sacerdotal dels seus nous pastors. Ells senten la crida a configurar-se amb Crist, com a apòstols seus, enviats a ser testimonis de misericòrdia, «**enviats a reconciliar**», com expressa el lema del Dia del Seminari 2016.

En aquest Any Jubilar de la Misericòrdia, quan tots som invitats a redescobrir el gran do del perdó i de la misericòrdia que tant necessitem, i ens adonem que només la misericòrdia del Pare celestial renovarà i salvarà el món tan ple de ferides i pecat, captem i agraim que aquest perdó, Jesús el vulgui fer arribar a tothom, a través dels seus sacerdots. L'Església ens transmet l'amor de Déu i el seu perdó, i ho fa especialment per mitjà

dels seus sacerdots. Ells són els braços que sostenen, el cor que bateja, l'abraçada que reconcilia i obre al trobament amb Déu. Ells són la veu de la Paraula, perquè tots coneguim com en són d'estimats i d'acollits. El sagrament del perdó és un encontre meravellós, entre Déu, que ens vol perdonar, i nosaltres que, penedit, tornem a Ell. I els sacerdots són l'abraçada del Pare per a tots.

Actualment a Espanya tenim 1.203 seminaristes menors, d'edats adolescents, i 1.297 seminaristes majors que ja cursen els estudis de filosofia i teologia. El curs passat eren 1.142 i 1.357 respectivament. Uns pugen i els altres baixen una mica de nombre. Però les ordenacions sacerdotals, que són el fruit madur del Seminari, han crescut dels 117 nous preveres del 2014, als 152 ordenats el 2015. Un increment ben considerable que ajuda a entendre la baixada dels seminaristes majors en aquest curs. Donem gràcies a Déu pel que reflecteixen aquestes xifres. Cada seminarista és un petit miracle de la gràcia divina, que l'ha treballat i conduït des de la família, la parròquia o el moviment apostòlic, i per mitjà de pregària,

voluntariats de servei, experiències espirituals i conversions grans o petites que ha tingut al llarg del seu camí de vida i de fe. Crist ha anat realitzant en cada un d'ells un brodat delicat d'amistat. Cada seminarista, cada nou prevere, enviat a reconciliar les persones amb Déu, és un signe patent que Déu no ens abandona, que la seva misericòrdia es continua oferint a tots, i que ens envia pastors segons el seu Cor diví, que estimaran i serviran els pecadors, els pobres, les comunitats cristianes i l'anunci entusiasmant de l'Evangeli de l'alegria als qui encara no el coneixen.

Preguem pels sacerdots i sobretot per aquells que es preparen a rebre l'ordenació, perquè Déu els faci instruments humils i fidels de la seva misericòrdia, i els envii a reconciliar, a guarir ferides, a treballar en l'hospital de campanya que és l'Església missionera, enviada a totes les perifèries del món. I preguem també per les vocacions sacerdotals, perquè Déu ens regali testimonis misericordiosos de l'amor de Déu.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de la Pasqua Jove a la diòcesi

Els joves de la diòcesi es preparen per a celebrar la Pasqua Jove al monestir de Les Avellanes i a la casa de colònies d'Aina. Entre el 24 i el 27 de març s'han programat sengles activitats vivencials de l'experiència de la fe per a adolescents i joves, a partir dels 16 anys.

La Delegació de Joventut, en col·laboració amb els Germans Maristes i Mn. Ramon Rosell, rector de Canillo i ànima d'Aina, proposa als joves una experiència d'intercanvi i reflexió per tal d'entrar en la Pasqua, redescobrint el rostre de Jesús en aquest Any de la Misericòrdia.

Els joves interessats es poden apuntar a través de la www.bisbaturgell.org, o el correu joventutbisbaturgell@gmail.com.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús és a popa

El mot *crisi* és un dels més recurrents des de fa una dècada. Algú va dir que de crisi n'hi ha hagut sempre i que aquesta va començar amb Adam i Eva a causa del seu capteniment.

Avui parlem de crisi global. El món se'ns presenta dramàticament convuls. Gràcies a la globalització de la informació, podem accedir de forma immediata a les notícies que ens ho

corroboren: fam, terrorisme, guerres, cursa d'armaments, drogues, ingovernabilitat, manca de feina, malalties, etc. I això vol dir, milers i milers de víctimes i molt de sofriment. Hi ha moments que aquesta realitat se'ns fa especialment present i punyent i tenim la percepció que aquest món nostre s'enfonsa.

Fa més de dos mil anys, al capvespre d'un dia, al llac de Galilea, hi ha

via Jesús i els deixebles en una barca. «Tot d'una es va aixecar un gran temporal de vent, i les onades es precipitaven dins la barca fins al punt que ja l'omplien. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre el coixí». Els deixebles el despertaren i ell digué a l'aigua: «Silenci! Calla!» i arribà una gran bonança.

En situacions de desconcert en que tot trontolla, en què ens sentim im-

potents, si mirem a la popa del nostre món hi trobarem Jesús dormint. Despertem-lo amb el nostre neguit, com els deixebles: «no et fa res que ens enfonsem?». No ens cansem de demanar i d'esperar que ell faci possible la bonança, malgrat que haguem d'escoltar-li el retret: «per què sou tan covards? Encara no teniu fe?» (Mc 4,35-41).

Concepció Huerta

PALABRA Y VIDA

«Enviados a reconciliar».

Día del Seminario

Bajo la protección de San José, el custodio de Jesús y de María, y cerca de su fiesta, celebramos el Día del Seminario. Es una ocasión acertada para que la Diócesis conozca y encomiende a los seis jóvenes que se están preparando para acceder al ministerio ordenado, así como a sus formadores y profesores, y todo lo que significa y va realizando esta institución tan querida del Obispo, que se encarga de la formación sacerdotal de sus nuevos pastores. Ellos sienten la llamada a configurarse con Cristo, como apóstoles suyos, enviados a ser testigos de misericordia, «**enviados a reconciliar**», como expresa el lema del Día del Seminario 2016.

En este Año Jubilar de la Misericordia, cuando todos somos invitados a redescubrir el gran don del perdón y de la misericordia que tanto necesitamos, y percibimos que sólo la misericordia del Padre celestial renovará y salvará el mundo tan lleno de heridas y pecado, nos damos cuenta y agradecemos que este perdón, Jesús lo quiera hacer llegar a todos, a través de sus sacerdotes. La Iglesia nos transmite el amor de Dios y su perdón, y lo hace especialmente por medio de sus sacerdotes. Ellos son los brazos que sostienen, el corazón que late, el abrazo que reconcilia y abre al encuentro con Dios. Ellos son la voz de la Palabra, para que todos conozcan cuánto se les quiere y acoge por parte de Dios. El sacramento del perdón es un encuentro maravilloso, entre Dios, que nos quiere perdonar, y nosotros que, arrepentidos, volvemos a Él. Y los sacerdotes son el abrazo del Padre para todos.

Actualmente en España tenemos 1.203 seminaristas menores, en edades adolescentes, y 1.297 seminaristas mayores que ya cursan los estudios de filosofía y teología. El curso pasado eran 1.142 y 1.357 respectivamente. Unos suben y otros bajan un poco de número. Pero las ordenaciones sacerdotales, que son el fruto maduro del Seminario, han crecido de los 117 nuevos sacerdotes del 2014, a los 152 ordenados en 2015. Un incremento muy considerable que ayuda a entender la bajada de los seminaristas mayores en este curso. Damos gracias a Dios por lo que reflejan estas cifras. Cada seminarista es un pequeño milagro de la gracia divina, que lo ha trabajado y conducido desde la familia, la parroquia o el movimiento apostólico, y por medio de oración, voluntariados de servicio, experiencias espirituales y conversiones grandes o pequeñas que ha tenido a lo largo de su camino de vida y de fe. Cristo ha venido realizando en cada uno de ellos un bordado delicado de amistad. Cada seminarista, cada nuevo presbítero, enviado a reconciliar las personas con Dios, es un signo patente que Dios no nos abandona, que su misericordia se continúa ofreciendo a todos, y que nos envía pastores según su Corazón divino, que amarán y servirán a los pecadores, los pobres, las comunidades cristianas y al anuncio entusiasmante del Evangelio de la alegría a los que aún no lo conocen.

Oremos por los sacerdotes y sobre todo para aquellos que se preparan a recibir la ordenación, para que Dios les haga instrumentos humildes y fieles de su misericordia, y los envíe a reconciliar, curar heridas, a trabajar en el hospital de campaña que es el Iglesia misionera, enviada a todas las periferias del mundo. Y roguemos también por las vocaciones sacerdotales, por que Dios nos regale testigos misericordiosos del amor de Dios.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Curs de formació per a professors de religió

Uns 52 mestres i professors de religió de la diòcesi d'Urgell van participar, el 13 de febrer, en un curs de *coaching* especialitzat per a mestres

de religió al Santuari del St. Crist de Balaguer.

L'objectiu era millorar les habilitats dels docents. D'aquesta manera, el ponent va explicar els

orígens de la tècnica i els principis elementals amb els que treballa per tal de complir diversos aspectes: millorar les competències professionals en l'exercici i desenvolupament professional com a directiu o docent de centres educatius, i en general de totes aquelles persones que desenvolupen la seva labor professional en un àmbit tan important com és l'educatiu; desenvolupar i potenciar les habilitats comunicatives d'un docent-coach amb tots els components de la Comunitat Educativa (directius, docents, alumnes, famílies, ...) per tal de millorar els resultats.

► **Consell de Presbiteri a Balaguer.** El dia 22 de febrer va tenir lloc al Sant Crist de Balaguer la reunió ordinària del Consell Presbiteral d'Urgell, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i pel Secretari del Consell Mn. David Codina. L'Arquebisbe repassà l'actualitat de la vida de l'Església a Catalunya i donà una breu ressenya del seu viatge recent a Jordània i Palestina. Mn. Antoni Elvira exposà les concrecions del 3r objectiu prioritari diocesà, sobre l'Anunci de l'Evangelium i la celebració de la fe. Mn. Ignasi Navarri presentà el treball que es va fer i el programa actual

per a l'Any Sant de la Misericòrdia. Mn. David Codina presentà com afecten les parròquies, catequistes i preveres així com els voluntaris en contacte amb infants i joves, les noves disposicions legals sobre la protecció als menors.

► **Exèquies de Mn. Lluís Farré.** El dia 11 de febrer i al Santuari de la Mare de Déu de Talló (Bellver de Cerdanya), l'Arquebisbe d'Urgell va presidir les exèquies de Mn. Lluís Farré i Lampurlanés, que havia mort el dia 9 a La Seu d'Urgell, a punt de complir els 87 anys d'edat i més de 60 anys de minis-

teri sacerdotal. Estava acompanyat per un gran nombre de preveres, la germana de Mn. Lluís i nebots, l'Alcalde de Bellver i molts fidels que volgueren acompanyar-lo, alguns vinguts dels pobles que ell havia servit en la seva dilatada vida pastoral. Mn. Lluís Farré i Lampurlanés va néixer a Areny de Noguera (Osca) el dia 24 de febrer de 1929, i cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell. Fou ordenat de prevere el 20 de juny de 1954 estrenant el seu sacerdoci a la Parròquia d'Arties, a la Vall d'Aran, com a Vicari parroquial.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els pobles

La protecció misericordiosa de Déu per a l'home i la dona, en qualsevol cas, és sempre per a tots dos. No oblidem això! El llenguatge simbòlic de la Bíblia ens diu que abans de fer-los fora del jardí de l'Edèn, Déu va fer per a l'home i per a la dona túniques de pell i els va vestir (cf. Gn 3,21). Aquest gest de tendresa significa que malgrat les conseqüències doloroses del nostre pecat, Déu no vol que ens quedem nus i abandonats al nostre destí de pecadors. Aquesta tendresa divina, aquesta atenció per nosaltres, la veiem encarnada en Jesús de Natzaret, fill de Déu

«nascut d'una dona» (Ga 4,4). I sant Pau també diu: «Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Crist, nat de dona, d'una dona. És la càrrega de Déu sobre les nostres ferides, sobre els nostres errors, sobre els nostres pecats. Però Déu ens estima tal com som i ens vol fer anar endavant amb aquest projecte, i la dona és la més forta que porta endavant aquest projecte.

La promesa que Déu fa a l'home i a la dona a l'inici de la història inclou tots els éssers humans, fins a la fi de la història. Si tenim prou fe, les famílies dels pobles

de la terra es retrobaran amb aquesta benedicció. En tot cas, qualsevol persona que es deixi portar per aquesta visió, sigui del poble que sigui, de la nació o religió a la qual pertanyi, que es posi en camí amb nosaltres, serà el nostre germà i la nostra germana, sense fer proselitisme. Caminem junts sota aquesta benedicció i sota el propòsit de Déu de fer-nos a tots germans en la vida en un món que continua endavant i que neix de la família, de la unió de l'home i la dona.

(Dimecres, 16 de setembre de 2015.)

El repte de la tasca sacerdotal: la formació de seminaristes

El Seminari Diocesà d'Urgell compleix més de 30 anys al servei de la diòcesi

La celebració del Dia del Seminari a totes les diòcesis espanyoles, aquest 13 de març, posa en relleu la tasca de rectors i formadors de seminaris en l'acompanyament dels joves que decideixen fer una opció de vida compromesa en el seguiment de Jesucrist.

Una opció personal de vida en favor d'una «Església en sortida», com ha senyalat el Sant Pare amb motiu d'aquesta diada: una Església amb les portes obertes... A la diòcesi d'Urgell hi ha en l'actualitat sis seminaristes. Un d'ells, en Gabriel Casanovas, ja ha rebut l'orde del Diaconat i en els propers mesos serà ordenat de Prevere. Per al Gabriel, aquest és un repte molt important, «la culminació d'una aspiració íntima i el goig de compartir l'Amor de Crist amb d'altres persones» i de fer camí en el servei amb els més febles.

Enguany el Dia del Seminari ve emmarcat per la celebració de l'Any de la Misericòrdia: el lema és «Enviats a reconciliar». Gabriel Casanovas viu de prop el lema i se sent cridat a ser «instrument de la misericòrdia de Déu» en ser enviats un dia a reconciliar. La resta dels seminaristes estan repartits en els diferents cursos, i cadascú viu aquesta preparació amb les particularitats del seu origen familiar i de les seves experiències d'espiritualitat viscudes. Tots però, formen part de la fornada de seminaristes que ha donat el Seminari en els darrers 30 anys, des de la reobertura

del Seminari a partir del curs 1983-1984.

L'actual Rector del Seminari, Mn. Ignasi Navarri, té fresc aquell recomençament: ell va ser un dels que el van viure en primera persona: «Quan els anys setanta, un parell de joves de la diòcesi ens plantejàrem la inquietud vocacional, Mons. Joan Martí hi va donar una resposta parlant amb els Germans Maristes de Les Avellanes, i des de l'any 1979 fins al 1983, els seminaristes menors del bisbat d'Urgell, van seguir els estudis de BUP i el procés formatiu amb els júnior Maristes, d'aquell moment, al Convent de Santa Maria

de Bellpuig de Les Avellanes. El curs de COU es cursava a l'Institut Joan Brudieu de la ciutat de La Seu d'Urgell tot residint a la Residència Sant Ot, del mateix Seminari Diocesà.»

Va ser en el curs 1983-1984 quan s'erigeix la Residència Vocacional al mateix edifici del Seminari Major Diocesà d'Urgell. Els joves seminaristes estudiaven aleshores als col·legis religiosos de la ciutat, La Salle i la Companyia de Maria i a l'Institut Joan Brudieu. També, en aquesta etapa, els seminaristes menors de la veïna diòcesi solsonina s'hi van afegir.

Els seminaristes majors van passar a Barcelona a fer els estudis a la Facultat de Teologia, secció Sant Pacià, i van seguir el procés formatiu amb els seminaristes majors de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Va ser en aquest context quan a l'any 1988, els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, van decidir l'obertura i erecció d'un Seminari Major Interdiocesà amb l'aprovació de la Santa Seu.

L'any 1992, amb l'arribada de seminaristes de nacionalitat colombiana, alguns d'ells, completaren els estudis de filosofia i de teologia al mateix Seminari Diocesà d'Urgell. Mons. Joan Martí Alanis per encàrrec dels bisbes de la Tarraconense en fou nomenat bisbe responsable fins a l'any 2001 que, amb l'acord dels bisbes, passà el relleu a Mons. Joan-Enric Vives, que l'ha exercit fins a l'actualitat.

«Enviats a reconciliar»

Un any més, des de l'any 1935, amb motiu de la solemnitat de St. Josep, l'Església celebra el Dia del Seminari.

El lema escollit per al Dia del Seminari d'enguany diu: «Enviats a reconciliar». Es vol fer ressò del que ha proclamat pel Papa Francesc.

Des del primer moment del seu Pontificat, el Papa Francesc no es cansa de repetir que sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la Misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra Salvació (MV 2).

I si això val per a tots els fills i filles de Déu, més ha de valdre pels qui es preparen i se senten cridats a ser missioners de la reconciliació.

Tant de bo que en aquest Dia del Seminari i sempre, tota la comunitat eclesial, pensi, pregui i ajudi els seminaristes que es formen en els seminaris diocesans d'arreu del món per arribar a ser un dia els sacerdots i evangelitzadors del demà amb un cor misericordiós.

Enguany el nostre Seminari d'Urgell, viurà, si Déu ho vol, la joia de veure com, durant aquest curs 2015-2016, el diaca Mn. Gabriel Casanovas arribarà al sacerdocí. Donem-ne gràcies a Déu.

No ens oblidem mai del manament del Senyor: «La collita és abundant però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).

Mn. Ignasi Navarri
Vicari General i Rector del Seminari d'Urgell

AGENDA

- ▶ **24/27 de març.** Pasqua d'Avellanes. A partir dels 16 anys. Monestir de Les Avellanes. / Pasqua Jove a Aina. Casa de Colònies Aina. Principat d'Andorra.
- ▶ **8/10 d'abril.** Marxa a Montserrat. Des de Guissona, organitzat per la Delegació de Joventut. Inscripcions a www.bisbaturgell.org.
- ▶ **19 de març.** Inauguració de les obres de restauració de la façana de l'església d'Agramunt. / Inauguració de les obres de restauració de la Capella de Sant Josep a La Pobla de Segur. 18 h.
- ▶ **20 de març.** Diumenge de Rams.
- ▶ **21 de març.** Dilluns Sant. Missa Crismal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8,12-20]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimecres [Dn 3,14-20. 91.92.95 / Sl Dn 3,52-56 / Jo 8,31-

42]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, màrtirs (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, verge.

17. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dissabte [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18. 22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de Sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Diumenge vinent, de Rams o de la Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

Diümenge V de Quaresma

COMENTARI

Qui no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres

Per a Israel és bàsic l'agraïment a Déu que *obrí enmig del mar un camí i féu que els guerrers fornits d'Egipte caigueren tots*. Però sense dur a la nostàlgia: *No recordeu més els temps passats. Estic a punt de fer una cosa nova: no us adoneu?*

L'ancoratge en les meravelles de l'èxode no es pot perdre, però el punt de mira ve reenfocat cap a *la cosa nova que ja comença a néixer*.

Definitivament *la cosa nova serà experimentar el poder de la resurrecció de Crist, compartint la seva Passió*.

Pau confessa que *tots els avantatges que pogués tenir els considera desavantatjosos comparats amb el valor que té conèixer Jesucrist*.

Notant que la identitat cristiana es caracteritza no tant per *haver obtingut la plenitud* sinó per *córrer cap a la meta amb l'esperança d'apoderar-se'n*.

L'estil i la temàtica de l'episodi de la dona adúltera (interrompent el diàleg entre guardes del Temple i autoritats jueves) són del tot llucans.

Els acusadors de *la dona sorpresa en adulteri* manipulen el text bíblic que diu: *«Tant l'adúlter com l'adúltera seran condemnats a mort»* (Lv 20,10; Dt 22,22a).

Per entendre bé la norma, a més del caràcter pedagògic-progressiu de les lleis de l'A.T., cal recordar l'exhortació fonamental a *«extirpar d'Israel la maldat»* (Dt 22,22b).

Jesús és posat en un parany: ha de triar entre ser fidel a la Llei de Déu expressada en textos bíblics coneguts o ser fidel al seu estil d'apropament misericordiós als pecadors.

Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra: així dóna als acusadors oportunitat de reflexionar-hi.

Després proclama el gran criteri: *Qui no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres*.

Resultat: *Quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre començant pels més vells*.

Llavors *Jesús diu: «Tampoc jo no et condemno. Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més»*. És a dir: Perdonant generosament i exhortant amb amor a no pecar més.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.»

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor. / Com l'aigua renova l'estepa del Nàgueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dóna als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 43,16-21)

Así dice el Señor, que abrió camino en el mar y senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, tropa con sus valientes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto ríos en el yermo; me glorificarán las bestias del campo, chacales y avestruces, porque ofreceré agua en el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed de mi pueblo, de mi escogido, el pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo estimo pérdida, comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo estimo basura con tal de ganar a Cristo y existir en él, no con una justicia mía —la de la ley—, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, para llegar un día a la resurrección de entre los muertos. No es que ya haya conseguido el premio, o que ya esté en la meta: yo sigo corriendo. Y aunque poseo el premio, porque Cristo Jesús me lo ha entregado, hermanos, yo a mí mismo me considero como si aún no hubiera conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, para ganar el premio, al que Dios desde arriba llama en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba. Los letrados y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: —Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras: tú, ¿qué dices? Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo.

Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: —El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra. E inclinándose otra vez, siguió escribiendo. Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos, hasta el último. Y quedó sólo Jesús, y la mujer en medio, de pie. Jesús se incorporó y le preguntó: —Mujer, ¿dónde están tus acusadores?, ¿ninguno te ha condenado? Ella contestó: —Ninguno, Señor. Jesús dijo: —Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.